

Jón Magnús Árnarsson (Island)

Narozen 1982. Pochází z divadelní rodiny, absolvoval herectví a performanci na The Commedia School v Kodani. Zakladatel skupiny Goldengang Comedy, která pořádá populární stand-upy v angličtině. Jeden z uměleckých ředitelů reykjavického Fringe Festivalu. Vystupuje ve filmu, televizi, rozhlase, divadle i reklamách. Bývalý rapper a islandský šampion ve slam poetry. Jeho první divadelní hra *Tvískinnungur* (Dvojakost), uvedená v Reykjavickém městském divadle v roce 2018, byla oceňována jako nejoriginálnější dramatický debut posledních let – částečně rýmovaný text plynoucí na vlně slam poetry popisuje brutální, zčásti autobiografický příběh mocenského souboje mezi dvěma hereckými kolegy – milenci i protivníky.

ukázky přeložili Martina Kašparová a Pavel Drábek

přeložila Martina Kašparová

Jsem zlatej jak slunko blyštivý
Ale pamatuju i lepší časy
Stojím tu bez brousku a rezavím v plný zbroji
Zabij mě, lidumile, dopřej mi hloubky Přeskakuju z nohy na nohu,
záchranný lano je vratký

Krátce se zastavím, abych viděl, jestli taky stojí
Napadne mě hrábnout do potíží
Prahnu po praplynutí, z vinylu, streamu
nebo magnetáku
Propadnu depresi a z lana spletu si vlastní oprátku

Uplatním nečestný postupy,
řeknu tisíc slov, ale lidi to stejně nepochopí
Na scestí, na cestě k utopii doufám v zatracení
Po tělesný stránce slaboch, ale obr po tý duševní

Na Adama, nebo v oblečení
Pocházím z prvoků a opic
Na trnitý cestě plný utrpení a zmařenejch očekáváníí
Čtyřicet na krku, charisma nula, sotva něco zmůžu

Na opačný straně dimenze zahlídnu skrytej lid
Pod hlínou, ve sloupci oblaků
Opilej v diskostroboskopu

Užiju si trochu s holkou ze světa stínů
Přeskakuju z nohy na nohu, nasávám do plic plno mouru

Neslyším vůbec nic při rope-a-dope boxerským úderu
Ve chvilkovém zápalu se mi rozsvítí v jinak šedým oparu
Posílám z aplikace esemesky s šiframa
Přímo z černočernýho asfaltu, ze dna základů kopat níž, myslím, že tomu říkaj povrchnost

Zbabělej v mysli i chování
Proradnost proplítá se s rysy
Dlouhodobě chorý a nestabilní žití
Mokřady a hladovění
Přesto se zimním slunkem na tváři
S hromadou kamení v proskleném domě
V metafyzickým hloubání na kraji louky na dědičný půdě

S ideální ženou v plechovce plný klení a dětskýho pláče
Nemám daleko k slzám, skřípu zubama
V plným útoku se slabou obranou
Zmodralý rty mumlají kroky městským centrem

Stojím na místě, krok za krokem
Držím živý tvory na vodítku, sám polomrtvej
Z lavičky náhradníků

úryvek ze hry *Miluju, že tě miluju* (I Love Loving You)

přeložil Pavel Drábek

Miluju, že tě miluju
motýli poletují od špičky po oči, od jádra po nebe
Miluju, že tě miluju
Miluju, když mi říkáš „Miluju tě“
tak zní má cukrující štkaní...
Jak to ušima vysrkáváš
Věř mi, hned bych si je uvařil!
boby baby sóji edamame, bezinky, brzlík, káva?
Uvařeno výtečně a oheň zhasne.
Schoulím se v těstě na sušenky a pláču extatickým štěstím!
Totálně mešuge očekávatelnost,
ta tvoje pozvolna vařená, smetanová etiketa.
Vždycky mě vyšine ta tvá vyzrálá mužnost
a srdečně vítám každou a každičkou tvou tělesnou tekutinu,
víš co, odložme každou a každičkou nacukrovanou pompu a tlach
ty dacane, vaše výsosti,
dovol mi oždibávat tvou laskavost
na jaké adrese přesně že teď bydlíš?
Ráda bych zažádala ve trojím provedení o změnu domicilu:
velká cedule s tučným písmem a s žilkami na zubech,
a přece akurátní, akorátní certifikát s mým jménem
a samozřejmě i s tvým, ty slintající tuřine,
jak ty mi šleháš vejce, přileješ creme fraiche a dál stloukáš
a stloukáš a stloukáš, to se mi líbí
pak špetku soli, cukr a aspartam, to mě udělá,
ty hebká a bobtnající chiová kaše,
miluju, že jsi můj, a miluju, že jsem tvá
a nikdy nepadne jediný stín, dokud slunce bude plát...

Miluju tě jako růži.
A ty, kupčíš s láskou, jak růže roste.
Nezapomeň zalívat.
Pojď, sbalíme ranec a budeme vandrovat.
Dáme sbohem povinnostem, kořenům a přestanem přepírat.
Pojď, budu samá špína, zemina, hlína.
Překlenou dálku lůžka jiná.
Zažijem svět z mašinek, co z pohádek známe,
z cizinců za víno rozumy vytaháme.

Pojď, zahoříme a ruku v ruce utečeme
ráno zaspíme a letadlo propásneme.
Co na tom, jsem na čtyřech v doupěti při svíčkách
a ty řídíš domů, jako bys nepoznal strach.
Pojď, budem cool, v pohodě, ale hodní, při síle, ale v prdeli a chromí.
Jsem pro, jestli ty jsi pro, tak se tě zeptám:
schováš v dlaních můj žár?
Jůůůů budem šťastní tak fajn!
Neříkám, že šťastný se rýmuje s nadržený,
i když ten pidi prcek ukrývá ogromné orgie,
zapikovaná pompa, ale nemysli si, já taky umím víc...
než tohle.
Takže smekni a skoň se mi.
Ať usmát se můžu, až budeš mrzutý.
Poznáme se líp, natuty,
až pak třeba,
můžu se opozdit, když ty budeš dřív,
bejby...

úryvek ze hry **Do kůže vrytá píseň zítřka** (Skin Deep Tomorrow's Song)

přeložil Pavel Drábek

HEREČKA (zírá na něho nechápavě): Nikde nejsem tak sama jako kolem tebe

HEREC: prosím tě...

HEREČKA: prázdná jako zející hrob kolem tebe.

HEREC: prosím tě...

HEREČKA: všechno se točí kolem tebe.

HEREC: já...

HEREČKA: přesně! Ty! Vyplňuješ mě, kdyžs mě vyprázdnil. Jsem tvoje díra. Tvoje díry.

HEREC: to je mi moc lí...

HEREČKA: opovaž se to doříct...

HEREC: ale opravdu je mi to lí...

HEREČKA: neopovažuj se to doříct!

HEREC: tak nevím, co na to můžu říct ...

HEREČKA: TAK UŽ MLČ!

Co slovo, to splněný úkol,
ze špičky břitu jedovatého jazyka.

Vzdej se veškeré moci, chlapečku.

Vzdej se veškeré touhy, synku!

Psí oči a lidská kůže,

a přesto čpí tu síra všude.

Mít tak život bez tvých lží,

ach prosím, ať zítřek to splní!

Proč já?

Prosím...

Prosím, jen mi dej pokoj...

Na noc zavětruj v docích, než vypustíš mě na bouřlivá moře.

Už si s tebou nechci dál hrát.

Je soumrak.

V okolí už volají děcka domů k večeři. Jiskřící vzrušení ve vzduchu se čeří.

A my se už dávno navzájem naučili nepsaná pravidla hravosti.

Ztratili spojení s hravostí.

Měli jsme kdy vůbec hravosti?

Touha přešla v prach

Můžu už prosím jít domů?

Dokud je aspoň trochu vidět.

Utéct to nejisté bídě.

Kde srdce mám na očích lidem.

Kde se aspoň napůl cítím klidně.

HEREC: ale já odmítám to vzdát!

HEREČKA (s odhodlaným odevzdáním): Já vím. Ale někdy je naděje pouhý sen...

HEREC: to je pravda...!

HEREČKA: ... a ze snů jsou pak temné eskapády.

Když stínům se dlouží v polednách chvost a neklidnost noční je zverbuje do brigády.

A my na sebe hledíme a nevíme,

co se to s námi stalo v té zimě.

Jak se zvolna a neuvěřitelně den co den ubíjíme.

HEREC: bejby, už přestaň...

HEREČKA: DRŽ HUBU!

Nebo mě chceš mít bez jazyka?

Obranou o hlas? Pokornou? Šlus?

Pardon, ptám se otázky, kde ty mumláš odpovědi, drahý můj muž!

Nechci tu masírovat tvůj hrdinský komplex, nechme ho plavat už!

Klidně si užívej své hadí radosti, ale nech mě dál být žena

Plazíš se v podrostu, tvé ženy musí být stále vyholeny

Z toho se ven nevykroutíš.

A mě dovnitř taky ne.

Ani do mě dovnitř.

Za mě konec, šlus...

HEREC: no tak...

HEREČKA (STRAŠNĚ HLASITĚ ZAŘVE!!)